Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 7. julija 2021 *

„Nepogodbena odgovornost – Skupna zunanja in varnostna politika – Omejevalni ukrepi proti Iranu – Seznam oseb in subjektov, za katere velja zamrznitev sredstev in gospodarskih virov – Pristojnost Splošnega sodišča – Zastaranje – Dovolj resna kršitev pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice“

V zadevi T-455/17,

Naser Bateni, stanujoč v Hamburgu (Nemčija), ki ga zastopa M. Schlingmann, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata J.-P. Hix in M. Bishop, agenta,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopajo C. Hödlmayr, J. Roberti di Sarsina in M. Kellerbauer, agenti,

intervenientka,

zaradi predloga na podlagi členov 268 in 340 PDEU za povrnitev škode, ki naj bi tožeči stranki nastala zaradi uvrstitve njenega imena na sezname iz, prvič, Priloge II k Sklepu Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL 2010, L 195, str. 39), prek Sklepa Sveta 2011/783/SZVP z dne 1. decembra 2011 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2011, L 319, str. 71) in Priloge VIII k Uredbi Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 423/2007 (UL 2010, L 281, str. 1), prek Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 1245/2011 o izvajanju Uredbe št. 961/2010 (UL 2011, L 319, str. 11), drugič, Priloge IX k Uredbi Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe št. 961/2010 (UL 2012, L 88, str. 1) in, tretjič, Priloge k Sklepu Sveta 2013/661/SZVP z dne 15. novembra 2013 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2013, L 306, str. 18) ter Priloge k Izvedbeni uredbi Sveta (EU) št. 1154/2013 z dne 15. novembra 2013 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL 2013, L 306, str. 3),

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

* Jezik postopka: nemščina.

v sestavi H. Kanninen, predsednik, M. Jaeger, sodnik, in O. Porchia (poročevalka), sodnica,

sodni tajnik: B. Lefebvre, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 20. novembra 2020,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Naser Bateni, je iranski državljan, ki od marca 2008 prebiva v Nemčiji, kjer je leta 2009 ustanovil družbo HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (v nadaljevanju: HTTS), ki je družba nemškega prava ter opravlja dejavnosti pomorske agencije in tehničnega upravljanja ladij.

2 Ta zadeva spada v okvir omejevalnih ukrepov, ki so bili sprejeti za izvrševanje pritiska na Islamsko republiko Iran, da bi ta ustavila jedrske dejavnosti, ki pomenijo tveganje za širjenje jedrskega orožja in razvoj izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja. Gre, natančneje, za ukrepe, sprejete proti družbi Islamic Republic of Iran Shipping Lines (v nadaljevanju: IRISL), s katero naj bi bili po mnenju Sveta Evropske unije tožeča stranka in družba HTTS povezani.

3 V okviru mednarodnega prava je Varnostni svet Združenih narodov (v nadaljevanju: Varnostni svet) 23. decembra 2006 sprejel Resolucijo 1737 (2006), v kateri je izrazil resno zaskrbljenost glede programa širjenja jedrskega orožja, ki ga je razvijal Iran, in želel zaradi ohranitve mednarodnega miru in varnosti to državo s pritiskom pripraviti do „omejitve“ programa in „prekinitve“ nekaterih od njegovih sestavnih delov.

4 Varnostni svet je 24. marca 2007 sprejel Resolucijo 1747 (2007). V točki 5 te resolucije navaja, da „Iran s svojega ozemlja ali prek svojih državljanov ali z ladjami ali zrakoplovi pod njegovo zastavo ne sme neposredno ali posredno dobaviti, prodati ali prenesti nobenega orožja niti nobenega povezanega materiala in da morajo vse države prepovedati, da bi njihovi državljani te stvari pridobivali od Irana, ne glede na to, ali izvirajo z iranskega ozemlja ali ne, ali da bi do te pridobitve prišlo z ladjami ali zrakoplovi pod njihovimi zastavami“.

5 Varnostni svet je 3. marca 2008 sprejel Resolucijo 1803 (2008). V točki 11 te resolucije je pozval vse države, naj „pregledujejo tovor, ki ga v Iran in iz njega prevažajo zrakoplovi in plovila, ki so v lasti družb Iran Air Cargo in [IRISL] ali jih ti upravljata, če obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da zrakoplov ali plovilo prevaža blago, prepovedano na podlagi te resolucije in Resolucije 1737 (2006) ali 1747 (2007)“.

6 Varnostni svet je z Resolucijo 1929 (2010) z dne 9. junija 2010 uvedel še nekaj dodatnih ukrepov v zvezi z družbo IRISL. Natančneje, v točkah od 14 do 22 te resolucije so bili ukrepi zamrznitve sredstev, kot so bili opredeljeni v Resoluciji 1737 (2006), razširjeni na „subjekte [družbe IRISL], kot so navedeni v Prilogi III, in na katero koli osebo ali subjekt, ki deluje v njihovem imenu ali po njihovih navodilih, pa tudi na subjekte, ki so v njihovi lasti ali pod njihovim nadzorom, tudi na nezakonit način, ali je v zvezi z njimi [Varnostni] Svet ali [Sankcijski odbor Varnostnega sveta] ugotovil, da so jim pomagali pri izogibanju sankcijam ali pri kršenju določb [njegovih] resolucij“.

7 V okviru Evropske unije sta bila sprejeta Skupno stališče Sveta 2007/140/SZVP z dne 27. februarja 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2007, L 61, str. 49) in Uredba Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL 2007, L 103, str. 1).

8 Evropski svet je 17. junija 2010 zaradi uskladitve z Resolucijo 1929 (2010) sprejel „izjavo o Iranu“ (priloga II k sklepom Evropskega sveta z dne 17. junija 2020 (dokument EUCO 3/10)), naj Svet sprejme ukrepe za izvajanje ukrepov, določenih s to resolucijo, pa tudi spremljevalne ukrepe, da bi s pogajanji rešili vsa odprta vprašanja v zvezi z iranskim programom širjenja jedrskega orožja. Navedeni ukrepi naj bi bili usmerjeni v več ključnih sektorjev iranskega gospodarstva, med drugim v „iranski prometni sektor, zlasti IRISL njegove podružnice“.

9 Svet je s Sklepom 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL 2010, L 195, str. 39) izvedel „izjavo o Iranu“ Evropskega sveta. V Prilogi II k temu sklepu so našteti osebe, subjekti in organi, katerih premoženje se zamrzne in ki jih na seznam ni uvrstil Varnostni svet niti Sankcijski odbor Varnostnega sveta, ustanovljen z Resolucijo 1737 (2006).

10 Svet je s Sklepom 2010/413 na seznam subjektov iz Priloge II k temu sklepu uvrstil družbo HTTS, ker je „poslovala v imenu [Hafize Darya Shipping Lines] v Evropi“. Uvrščene so bile tudi družba IRISL in nekatere druge iranske pomorske družbe, in sicer IRISL Europe GmbH, Hafize Darya Shipping Lines (v nadaljevanju: HDSL) in Safiran Pyam Darya Shipping Lines (v nadaljevanju: SAPID).

11 Posledično so bila imena družb IRISL, IRISL Europe, HDSL, SAPID in HTTS z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 668/2010 z dne 26. julija 2010 o izvajanju člena 7(2) Uredbe št. 423/2007 (UL 2013, L 195, str. 25) uvrščena na seznam iz Priloge V k Uredbi št. 423/2007.

12 Družba IRISL in 17 drugih družb, med njimi IRISL Europe, HDSL in SAPID, so 8. oktobra 2010 pri Splošnem sodišču vložile tožbo za razglasitev ničnosti uvrstitve svojih imen na seznama iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in Priloge V k Uredbi št. 423/2007, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo št. 668/2010. Ta tožba je bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vpisana pod številko T-489/10.

13 Ime družbe HTTS je bilo s Sklepom Sveta 2010/644/SZVP z dne 25. oktobra 2010 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2010, L 281, str. 81) ohranjeno na seznamu iz Priloge II k Sklepu 2010/413, ker „[j]e pod nadzorom družbe IRISL in/ali deluje v njenem imenu“.

14 Svet je 1. decembra 2011 sprejel Sklep 2011/783/SZVP o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2011, L 319, str. 71). V skladu s Sklepom 2011/783 je bilo ime tožeče stranke uvrščeno na seznam oseb v tabeli III Priloge II k Sklepu 2010/413.

15 V skladu s Sklepom 2011/783 je bila Priloga VIII k Uredbi Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe št. 423/2007 (UL 2010, L 281, str. 1) z Izvedbeno uredbo (EU) št. 1245/2011 z dne 1. decembra 2011 o izvajanju Uredbe št. 961/2010 (UL 2011, L 319, str. 11) spremenjena tako, da je bilo med drugim na seznam iz te priloge dodano ime tožeče stranke.

16 Iz Sklepa 2011/783 in Izvedbene uredbe št. 1245/2011, ki se nanašata na uvrstitev imena tožeče stranke na seznam iz Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010 (v nadaljevanju: prva uvrstitev), je razviden naslednji razlog za njeno uvrstitev: „[b]ivši direktor pravne službe IRISL, direktor […] HTTS, ki je na seznamu [Unije]“ in „direktor navidezne družbe NHL Basic Ltd“.

17 Svet je 23. marca 2012, po sprejetju Sklepa Sveta 2012/35/SZVP z dne 23. januarja 2012 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2012, L 19, str. 22), sprejel Uredbo (EU) št. 267/2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe št. 961/2010 (UL 2012, L 88, str. 1). Imeni tožeče stranke in družbe HTTS sta bili na podlagi člena 23(2)(e) Uredbe št. 267/2012 uvrščeni na seznam iz Priloge IX k zadnjenavedeni uredbi, in to v bistvu iz istih razlogov kot ob prvi uvrstitvi, razen omembe funkcije tožeče stranke kot direktorja družbe NHL Basic Ltd (v nadaljevanju glede tožeče stranke: druga uvrstitev).

18 Splošno sodišče je Sklep 2012/35 in Uredbo št. 267/2012 s sodbo z dne 12. junija 2013, HTTS/Svet (T-128/12 in T-182/12, neobjavljena, EU:T:2013:312), razglasilo za nična v delu, v katerem se nanašata na družbo HTTS.

19 Splošno sodišče je s sodbo z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), ugodilo ničnostni tožbi tožeče stranke zoper drugo uvrstitev in jo razglasilo za nično v delu, v katerem se je Izvedbena uredba št. 1245/2011 nanašala na tožečo stranko, z učinkom od 16. novembra 2013.

20 Splošno sodišče je s sodbo z dne 16. septembra 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines in drugi/Svet (T-489/10, EU:T:2013:453), ugodilo tožbi družbe IRISL in drugih pomorskih družb, med katerimi so bile družbe IRISL Europe, HDSL in SAPID, zoper Sklep 2010/644, Izvedbeno uredbo št. 668/2010, Uredbo št. 961/2010 in Uredbo št. 267/2012 v delih, v katerih se ti akti nanašajo nanje.

21 Svet je 10. oktobra 2013 sprejel Sklep 2013/497/SZVP o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2013, L 272, str. 46) in Uredbo (EU) št. 971/2013 o spremembi Uredbe št. 267/2012 (UL 2013, L 272, str. 1). V skladu z uvodno izjavo 2 Sklepa 2013/497 in Uredbe št. 971/2013 je namen teh pravnih aktov prilagoditi merila za uvrščanje na sezname oseb in subjektov, ki so pomagali osebam ali subjektom, uvrščenim na seznam, pri izogibanju ali kršitvi določb ustreznih resolucij Varnostnega Sveta Združenih narodov ali Sklepa 2010/413 in Uredbe št. 267/2012, da bi se zadevni omejevalni ukrepi uporabljali tudi za osebe in subjekte, ki se tem določbam izogibajo ali jih kršijo.

22 S Sklepom 2013/497 je bil v členu 20(1)(b) Sklepa 2010/413 med drugim določen nov pogoj za uvrstitev, ki se nanaša na „osebe in subjekte, ki zagotavljajo zavarovanje ali druge bistvene storitve […] [družbi] IRISL, ali subjektom, ki so v [njeni] lasti ali pod [njenim] nadzorom ali delujejo v [njenem] imenu“. Posledično je bilo to merilo z Uredbo št. 971/2013 vključeno v člen 23(2)(e) Uredbe št. 267/2012.

23 Svet je imeni tožeče stranke in družbe HTTS po razglasitvi sodb iz točk od 18 do 20 zgoraj spet uvrstil na seznam. Svet je namreč 15. novembra 2013 sprejel Sklep 2013/661/SZVP o spremembi Sklepa 2010/413 (UL 2013, L 306, str. 18). Istega dne je sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 1154/2013 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL 2012, L 306, str. 3). S Sklepom 2013/661 in navedeno izvedbeno uredbo sta bili navedeni imeni znova uvrščeni na seznama iz Priloge II k Sklepu 2010/413 oziroma Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 (v nadaljevanju skupaj glede tožeče stranke: tretja uvrstitev).

24 Razlog za tretjo uvrstitev je bilo to, da je tožeča stranka poslovala za račun družbe IRISL. Do leta 2008 je bil direktor družbe IRISL, nato pa generalni direktor družbe IRISL Europe. Je generalni direktor [družbe HTTS], ki družbama [SAPID] in [HDSL] – ki sta subjekta, uvrščena na seznam, in delujeta za račun IRISL – kot njun generalni zastopnik zagotavlja glavne storitve.

25 Splošno sodišče je s sodbo z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni/Svet (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650), ugodilo ničnostni tožbi tožeče stranke zoper tretjo uvrstitev in družbe HTTS zoper Uredbo št. 1154/2013 v delu, v katerem se nanaša nanjo.

26 Tožeča stranka je z dopisom z dne 23. marca 2017 Svetu predložila odškodninski zahtevek za škodo, ki naj bi jo utrpela zaradi omejevalnih ukrepov, sprejetih v zvezi z njo.

27 Svet je z dopisom z dne 15. maja 2017 prošnjo zavrnil.

28 Hkrati je bila tožba družbe HTTS, s katero je ta predlagala naložitev plačila odškodnine Svetu v višini 2.516.221,50 EUR zaradi premoženjske in nepremoženjske škode zaradi omejevalnih ukrepov v zvezi z njo, zavrnjena s sodbo z dne 13. decembra 2017, HTTS/Svet (T-692/15, EU:T:2017:890). Sodišče je pozneje to sodbo razveljavilo s sodbo z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694). Sodišče je na podlagi člena 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije zadevo vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču, ki je bila vpisana pod številko T-692/15 RENV, HTTS/Svet, in pridržalo odločitev o stroških.

Postopek in predlogi strank

29 Tožeča stranka je 14. julija 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo. Zadeva je bila dodeljena tretjemu senatu Splošnega sodišča.

30 Svet je 10. novembra 2017 vložil odgovor na tožbo.

31 Evropska komisija je 20. oktobra 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Sveta.

32 Svet se je 26. oktobra 2017 opredelil glede predloga Komisije za intervencijo. Tožeča stranka je 9. novembra 2017 predložila stališče glede predloga Komisije za intervencijo.

33 S sklepom predsednika tretjega senata Splošnega sodišča z dne 17. novembra 2017 je bila Komisiji dovoljena intervencija v tem sporu.

34 Komisija je 8. januarja 2018 vložila intervencijsko vlogo, do katere sta se glavni stranki opredelili v za to določenih rokih.

35 Tožeča stranka je repliko vložila 9. februarja 2018, Svet pa 23. marca 2018 dupliko.

36 Tožeča stranka je z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 18. aprila 2018, v skladu s členom 106(2) Poslovnika Splošnega sodišča predlagala, naj se opravi obravnava.

37 Splošno sodišče (tretji senat) je na predlog sodnika poročevalca sprejelo prvi ukrep procesnega vodstva, in sicer zaslišanje strank glede morebitne prekinitve postopka do odločitve Sodišča, s katero bo končan postopek v zadevi C-123/18 P. Glavni stranki sta se do tega opredelili v za to določenem roku.

38 Predsednik tretjega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 12. junija 2018 postopek v obravnavani zadevi prekinil.

39 Splošno sodišče (tretji senat) je po razglasitvi sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), na predlog sodnice poročevalke sprejelo drugi ukrep procesnega vodstva, in sicer zaslišanje strank o tem, kakšne posledice bi na podlagi navedene sodbe izpeljali za to zadevo. Glavni stranki sta se do tega opredelili v za to določenem roku.

40 Ker je bila sestava Splošnega sodišča spremenjena, je predsednik Splošnega sodišča na podlagi člena 27(5) Poslovnika zadevo predodelil drugemu sodniku poročevalcu, ki je bil razporejen v prvi senat v novi sestavi, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

41 Splošno sodišče je na predlog sodnice poročevalke ugodilo predlogu tožeče stranke za obravnavo in začelo ustni del postopka.

42 Predsednik prvega senata je s sklepom z dne 30. junija 2020 na podlagi člena 68(1) Poslovnika po opredelitvi strank odločil, da se ta zadeva za ustni del združi z zadevo T-692/15 RENV, HTTS/Svet.

43 Stranke so po več preložitvah obravnave zaradi zdravstvene krize, povezane s covidom-19, podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča na obravnavi 20. novembra 2020, ki je s privolitvijo tožeče stranke potekala prek videokonference.

44 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– Svetu naloži, naj ji plača odškodnino v višini 250.000 EUR za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela zaradi uvrstitve svojega imena:

  – v tabelo III Priloge II k Sklepu Sveta 2010/413 s Sklepom Sveta 2011/783 in v tabelo III Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010 z Izvedbeno uredbo Sveta št. 1245/2011;

  – v tabelo III Priloge IX k Uredbi št. 267/2012;

  – v tabelo III Priloge k Sklepu 2013/661 in tabelo III Priloge k Izvedbeni uredbi št. 1154/2013 (v nadaljevanju skupaj: sporni seznami);

– Svetu naloži plačilo zamudnih obresti v višini dveh odstotnih točk nad obrestno mero, ki jo je Evropska centralna banka (ECB) določila za glavne operacije refinanciranja, od 24. marca 2017 do polnega plačila 250.000 EUR;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

45 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

46 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Pristojnost Splošnega sodišča

47 Svet v odgovoru na tožbo trdi, da Splošno sodišče ni pristojno za odločanje o odškodninski tožbi v zvezi z sklepoma 2011/783 in 2013/661, sprejetima v okviru skupne zunanje in varnostne politike (SZVP).

48 V zvezi s tem je treba spomniti, da načelo učinkovitega sodnega varstva oseb ali subjektov, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, zato – da bi bilo to varstvo celovito – zahteva, da lahko Sodišče Evropske unije odloča o odškodninski tožbi, ki so jo vložile te osebe ali subjekti in katere namen je povrnitev škode, povzročene z omejevalnimi ukrepi, določenimi s sklepi SZVP (sodba z dne 6. oktobra 2020, Bank Refah Kargaran/Svet, C-134/19 P, EU:C:2020:793, točka 43).

49 Zato je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče pristojno za odločanje o odškodninski tožbi, če se ta nanaša na povrnitev škode, ki naj bi nastala zaradi omejevalnih ukrepov, sprejetih proti fizičnim ali pravnim osebam in določenih s sklepi SZVP (sodba z dne 6. oktobra 2020, Bank Refah Kargaran/Svet, C-134/19 P, EU:C:2020:793, točka 44).

50 V obravnavanem primeru je treba poudariti – kot je tožeča stranka potrdila na obravnavi – da je namen te odškodninske tožbe povrnitev nepremoženjske škode, nastale zaradi sprejetja Izvedbene uredbe št. 1245/2011, Uredbe št. 267/2012 in Izvedbene uredbe št. 1154/2013. Poleg tega se tožeča stranka na sklepa 2011/783 in 2013/661 sklicuje samo kot na podlago in predpogoj za navedene uredbe.

51 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče pristojno za odločanje o odškodninskem zahtevku tožeče stranke.

Zastaranje odškodninske tožbe

52 Svet v odgovoru na tožbo trdi, da je odškodninska tožba delno zastarala.

53 Svet v zvezi s tem trdi, da pravice, ki jih uveljavlja tožeča stranka, temeljijo na aktih Sveta z dne 1. decembra 2011, 23. marca 2012 in 15. novembra 2013 ter da je za tožbe, ki temeljijo na teh aktih, zastaralni rok začel teči na navedene datume.

54 Svet meni, da je bil zastaralni rok pretrgan šele 23. marca 2017, ko mu je tožeča stranka poslala odškodninski zahtevek zaradi sprejetja zadevnih ukrepov.

55 Morebitna škoda zaradi dejanj, ki so se zgodila več kot pet let pred 23. marcem 2017, naj bi zato zastarala, kar naj bi veljalo zlasti za tisti del odškodninskega zahtevka, ki temelji na Izvedbeni uredbi št. 1245/2011, ki je bila razveljavljena z Uredbo št. 267/2012.

56 Svet dodaja, da je tožeča stranka škodo utrpela bodisi pred 23. marcem 2012, in je torej njen odškodninski zahtevek v zvezi s to škodo zastaral, bodisi po 23. marcu 2012, torej po razveljavitvi prve uvrstitve z Uredbo št. 267/2012.

57 Tožeča stranka najprej trdi, da je treba v skladu s členom 46 Statuta Sodišča Evropske unije zastaralni rok določiti glede na nastanek škode in ne glede na nastanek dejstva, na katerem temelji odškodninski zahtevek. Nepremoženjska škoda, ki je nastala zaradi prve uvrstitve, pa naj bi prvič nastala aprila 2012.

58 Tožeča stranka trdi tudi, da je oškodovanje ugleda trajajoča škoda, ki je trajala od aprila 2012 do datuma razglasitve ničnosti tretje uvrstitve.

59 Tožeča stranka na podlagi sodbe z dne 7. junija 2017, Guardian Europe/Evropska unija (T-673/15, EU:T:2017:377), zlasti točk od 39 do 42, trdi da zastaranje v skladu s členom 46 Statuta Sodišča Evropske unije pri trajajoči škodi zajema čas več kot pet let pred dejanjem pretrganja, brez vpliva na morebitne pozneje nastale pravice, ne glede na datum dogodka, ki je podlaga za odškodninski zahtevek.

60 Nazadnje, tožeča stranka navaja, da škoda, za katero zahteva odškodnino, nedvomno izvira iz vsakega od nezakonitih omejevalnih ukrepov, ki jih je sprejel Svet, da pa je ta škoda nastajala postopoma, predvsem od aprila 2012.

61 V zvezi s tem v skladu s členom 46 Statuta Sodišča Evropske unije, ki se na podlagi člena 53, prvi odstavek, navedenega statuta uporablja za postopek pred Splošnim sodiščem, tožbe proti Uniji v zadevah, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti, zastarajo po petih letih od nastanka kršitve.

62 Spomniti je treba tudi, da je funkcija zastaralnega roka iz člena 46 Statuta Sodišča Evropske unije to, da na eni strani zagotavlja varstvo pravic oškodovane osebe, ki mora imeti na voljo dovolj časa, da zbere ustrezne informacije za morebitno tožbo, in da na drugi strani prepreči, da lahko oškodovana oseba neomejeno odlaša z uveljavljanjem svoje pravice do odškodnine. Ta rok zato pravzaprav ščiti oškodovano osebo in osebo, ki je odgovorna za nastanek škode (glej v tem smislu sodbi z dne 8. novembra 2012, Evropaïki Dynamiki/Komisija, C-469/11 P, EU:C:2012:705, točki 33 in 53 ter navedena sodna praksa, in z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, točka 49).

63 V skladu s sodno prakso ta rok začne teči, ko so izpolnjeni vsi pogoji, od katerih je odvisna obveznost povračila, kadar pa odgovornost izvira iz normativnega akta, začne ta zastaralni rok teči šele, ko pride do škodljivih učinkov tega akta. V skladu s to rešitvijo – preneseno na spore, ki izvirajo iz posamičnih aktov – zastaralni rok začne teči, ko odločba začne učinkovati na osebe, na katere se nanaša (glej v tem smislu sodbo z dne 19. aprila 2007, Holcim (Nemčija)/Komisija, C-282/05 P, EU:C:2007:226, točki 29 in 30).

64 V obravnavanem primeru tožeča stranka trdi, da je nepremoženjska škoda, katere povrnitev zahteva, nastala zaradi sprejetja prvih treh uvrstitev in da je prva zanjo učinkovala šele od 1. decembra 2011 do 22. marca 2012.

65 V zvezi s prvo uvrstitvijo pa je treba ugotoviti, da se je prvo dejanje, s katerim je bil zastaralni rok pretrgan – odškodninski zahtevek, ki ga je tožeča stranka naslovila na Svet – zgodilo šele 23. marca 2017, torej več kot pet let po sprejetju Izvedbene uredbe št. 1245/2011, vsekakor pa po začetku učinkovanja navedene izvedbene uredbe dne 1. decembra 2011, kar je tožeča stranka v zvezi z nepremoženjsko škodo tudi priznala.

66 Tožeča stranka pojasnjuje tudi, da čeprav je škoda, v zvezi s katero zahteva odškodnino, nastala zaradi vsakega od nezakonitih omejevalnih ukrepov, ki jih je sprejel Svet, pa je nastajala postopoma, predvsem od aprila 2012.

67 Tako kot Svet je treba ugotoviti, da je prva uvrstitev na navedeni datum prenehala učinkovati z drugo uvrstitvijo 23. marca 2012, s katero je bila ta uvrstitev razveljavljena.

68 Dodati je treba, da tudi trditve tožeče stranke v zvezi z obstojem trajajoče škode, ki izvira iz prve uvrstitve in naj bi se izkazala šele aprila 2012, nato pa učinkovala celotno obdobje, v katerem so se zadevni omejevalni ukrepi uporabljali zoper tožečo stranko, v zvezi s to uvrstitvijo ni mogoče sprejeti.

69 V zvezi s tem je treba navesti, da v nasprotju z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 7. junija 2017, Guardian Europe/Evropska unija (T-673/15, EU:T:2017:377), na katero se tožeča stranka sklicuje v utemeljitev obstoja trajajoče škode, domnevna nepremoženjska škoda v obravnavani zadevi po besedah tožeče stranke ne izhaja iz enega samega nezakonitega akta, ampak iz treh ločenih aktov, in sicer od prve do tretje uvrstitve. Poleg tega tožeča stranka sama trdi, da je škoda, katere povrnitev zahteva, nastajala šele od aprila 2012, torej po datumu, ko je prva uvrstitev prenehala veljati.

70 V teh okoliščinah je treba šteti, da je odškodninska tožba tožeče stranke v delu, v katerem se nanaša na povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi nastala zaradi prve uvrstitve, zastarala in je zato nedopustna.

71 V zvezi z drugo in tretjo uvrstitvijo (v nadaljevanju skupaj: sporni uvrstitvi) je treba opozoriti, da je tožeča stranka 23. marca 2017 – torej pet let po datumu druge uvrstitve – Svetu po telefaksu poslala svoj odškodninski zahtevek in da je nato odškodninsko tožbo vložila 14. julija 2017, torej v dveh mesecih od prejema dopisa Sveta o zavrnitvi svojega zahtevka z dne 15. maja 2017. Zato je treba šteti, da je bila ta odškodninska tožba v delu, v katerem se nanaša na povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi nastala zaradi teh uvrstitev, vložena v roku iz člena 46 Statuta Sodišča Evropske unije.

Domnevna dovolj resna kršitev pravnih pravil, s katerimi so posameznikom podeljene pravice

72 Tožeča stranka v utemeljitev obstoja dovolj resne kršitve pravnih pravil, s katerimi so posameznikom podeljene pravice, trdi, da je Svet s tem, da ni izpolnil svoje obveznosti, da preveri dejstva in predloži dokaze, ki utemeljujejo razloge za sprejetje omejevalnih ukrepov, dovolj resno kršil vsebinske pogoje za uvrstitev na seznam (prvi očitek), da je dovolj resno kršil pravico do

učinkovitega sodnega varstva (drugi očitek) ter da je dovolj resno kršil pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravico do varstva osebnih podatkov, svobodo gospodarske pobude in lastninsko pravico (tretji očitek).

73 Tožeča stranka v zvezi s prvim očitkom navaja štiri trditve.

74 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986) – potrjeni s sodbo z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402) – menilo, da neupravičena uvrstitev osebe na seznam brez zadostne dejanske podlage pomeni dovolj resno kršitev pravnih pravil, s katerimi so posameznikom podeljene pravice, ker Svet v zvezi s to obveznostjo nima diskrecijske pravice in ker pravilo, ki to obveznost določa, ne ureja posebej kompleksnega položaja. Tožeča stranka dodaja, da je bilo navedeno pravilo pred sprejetjem spornih uvrstitev določeno s sodbama z dne 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Svet (T-228/02, EU:T:2006:384), in z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet (T-390/08, EU:T:2009:401), ter da Svet v obravnavani zadevi – tako kot v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986) – ni izpolnil svoje obveznosti glede preverjanja dejstev in predložitve dokazov v utemeljitev razlogov za sprejetje omejevalnih ukrepov.

75 Na drugem mestu, tožeča stranka na podlagi sodb z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), in z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni/Svet (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650), v zvezi s spornima uvrstitvama trdi, da je Svet v postopku, v katerem je bila prva uvrstitev razglašena za nično, na eni strani navedel, da ob drugi uvrstitvi ni imel na voljo niti informacij, ki jih je predložila Zvezna republika Nemčija, niti članka iz *New York Timesa* z dne 7. junija 2010 (sodba z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet, T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409, točka 52), na drugi strani pa, da je osebe in subjekte na sankcijske sezname brez preverjanja uvrščal na predlog vlad držav članic Unije.

76 Poleg tega tožeča stranka poudarja, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), ugotovilo, da je Svet storil „očitno napako pri presoji“, in da je Splošno sodišče v sodbi z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni/Svet (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650), menilo, da je za ravnanje Sveta značilno „pomanjkanje skrbnosti“.

77 Tožeča stranka trdi tudi, da je Splošno sodišče v točkah 47 in 48 sodbe z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), izrecno ugotovilo, da niti v izpodbijanih aktih niti dopisu, ki ga je Svet tožeči stranki poslal 23. marca 2012, da bi ji pojasnil razloge za ohranitev njenega imena na seznamu oseb, ki naj bi spodbujale širjenje jedrskega orožja v Iranu, ni nobenih navedb o tem, kako naj bi družba HTTS nadzirala družbo IRISL, niti o dejavnostih, ki naj bi jih družba HTTS izvajala za račun družbe IRISL, kar bi lahko upravičilo drugo uvrstitev.

78 Nazadnje, tožeča stranka glede tretje uvrstitve na seznam trdi, da je Svet predložil več dokumentov, na podlagi katerih pa kljub temu, da so bili opredeljeni kot „dokazi“, ni bilo mogoče dokazati povezave med njo in družbo IRISL ter družbo IRISL Europe, ki bi lahko upravičila sprejetje omejevalnih ukrepov proti njej. V zvezi s tem poleg tega navaja, da je bilo v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), dokazano, da je bila kršitev prava Unije očitno resna, ker se je nadaljevala kljub

razglasitvi sodbe, s katero je bila ugotovljena nezakonitost, in da bi bilo treba to načelo uporabiti za kršitev zaradi tretje uvrstitve, ne glede na razglasitev ničnosti druge uvrstitve s sodbo z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409).

79 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da bi Svet lahko brez posebnih težav priznal, da predhodna dejavnost sama po sebi ni upravičevala uvedbe omejevalnih ukrepov proti določeni osebi in da torej Svet glede tega ni imel nobene diskrecijske pravice ali je bila ta pravica kvečjemu zelo ozka.

80 Na četrtem mestu, tožeča stranka meni, da Svet pri tretji uvrstitvi ni upošteval, da je Splošno sodišče s sodbo z dne 16. septembra 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines in drugi/Svet (T-489/10, EU:T:2013:453), za nično razglasilo uvrstitve družbe IRISL in drugih družb na seznam, na katere se je skliceval, zlasti družb SAPID in HDSL, ter da so bili zato predloženi „dokazi“ od začetka popolnoma brezpredmetni.

81 V zvezi z drugim in tretjim očitkom tožeča stranka trdi, da kršitev obveznosti predložitve dokazov o njeni povezanosti z družbo IRISL zato pomeni dovolj resno kršitev pravice do sodnega varstva ter kršitev pravice do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravice do varstva osebnih podatkov, svobode gospodarske pobude in lastninske pravice.

82 Svet in Komisija vse trditve tožeče stranke izpodbijata.

Povzetek sodne prakse na področju nepogodbene odgovornosti Unije

83 Spomniti je treba, da je odškodninska tožba samostojno pravno sredstvo, katerega namen ni razglasitev ničnosti določenega ukrepa, temveč pridobitev nadomestila za škodo, ki jo je povzročila institucija (glej v tem smislu sodbo z dne 2. decembra 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Svet, 5/71, EU:C:1971:116, točka 3), in da ničnostna tožba ni predpogoj za vložitev odškodninske tožbe pri Splošnem sodišču.

84 Poleg tega iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je nepogodbena odgovornost Unije odvisna od izpolnitve več pogojev, in sicer mora obstajati dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice, škoda mora biti dejanska, med kršitvijo obveznosti avtorja akta in škodo, ki je nastala oškodovancu, pa mora obstajati vzročna zveza (glej v tem smislu sodbi z dne 19. aprila 2012, Artegodan/Komisija, C-221/10 P, EU:C:2012:216, točka 80 in navedena sodna praksa, ter z dne 13. decembra 2019, Evropska unija/Kendrion, C-123/18 P, EU:C:2018:694, točka 32).

85 V skladu z ustaljeno sodno prakso so pogoji za nepogodbeno odgovornost Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU kumulativni (glej v tem smislu sodbo z dne 7. decembra 2010, Fahas/Svet, T-49/07, EU:T:2010:499, točka 93, in sklep z dne 17. februarja 2012, Dagher/Svet, T-218/11, neobjavljen, EU:T:2012:82, točka 34). Iz tega sledi, da če eden od navedenih pogojev ni izpolnjen, je treba tožbo zavrniti v celoti, ne da bi bilo treba obravnavati druge pogoje (glej v tem smislu sodbi z dne 9. septembra 1999, Lucaccioni/Komisija, C-257/98 P, EU:C:1999:402, točka 14, in z dne 26. oktobra 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, točka 193).

86 Iz ustaljene sodne prakse je razvidno, da v okviru na primer tožbe za razglasitev ničnosti ugotovitev nezakonitosti pravnega akta Unije ni dovolj – pa naj bo to še tako obžalovanja vredno – da bi se štelo, da zato avtomatično pride do nepogodbene odgovornosti Unije, povezane z nezakonitostjo ravnanja ene od njenih institucij. Da bi se štelo, da je izpolnjen ta pogoj, je s sodno prakso namreč zahtevano, da tožeča stranka dokaže, da zadevna institucija ni zgolj ravnala

nezakonito, ampak je dovolj resno kršila pravno pravilo, s katerim so posameznikom podeljene pravice (glej sodbo z dne 5. junija 2019, Bank Saderat/Svet, T-433/15, neobjavljena, EU:C:2019:374, točka 48 in navedena sodna praksa).

87 Poleg tega je dokaz dovolj resne kršitve zlasti na področju omejevalnih ukrepov namenjen temu, da naloge, ki jo mora zadevna institucija izpolniti v splošnem interesu Unije in njenih držav članic, ne ovira tveganje, da bo ta institucija nazadnje pozvana k povrnitvi škode, ki bi jo lahko utrpele osebe, na katere bi se lahko nanašali njeni akti, pri čemer pa ti posamezniki ne smejo nositi premoženjskega ali nepremoženjskega bremena očitnih in neopravičljivih kršitev obveznosti zadevne institucije (sodba z dne 5. junija 2019, Bank Saderat/Svet, T-433/15, neobjavljena, EU:C:2019:374, točka 49).

88 S širšim ciljem ohranjanja miru in mednarodne varnosti v skladu s cilji zunanjega delovanja Unije iz člena 21 PEU so namreč utemeljene negativne, celo zelo negativne posledice, ki za nekatere gospodarske subjekte izhajajo iz sklepov o izvajanju aktov, ki jih je sprejela Unija za uresničevanje tega temeljnega cilja (sodba z dne 5. junija 2019, Bank Saderat/Svet, T-433/15, neobjavljena, EU:C:2019:374, točka 50).

Povzetek načel iz sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P)

89 Sodišče je v točki 33 sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), opozorilo, da je dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice, podana, kadar zadevna institucija očitno in resno prekorači svojo diskrecijsko pravico, pri čemer so dejavniki, ki jih je treba v zvezi s tem upoštevati, zlasti zapletenost položajev, ki jih je treba urediti, stopnja jasnosti in natančnosti kršenega pravila ter obseg diskrecijske pravice, ki jo ima institucija Unije na podlagi kršenega pravila.

90 V zvezi s tem je Sodišče v točki 34 sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), poudarilo, da zahteva po tem, da gre za dovolj resno kršitev pravila prava Unije, izhaja iz potrebe po tehtanju med varstvom posameznikov pred nezakonitimi ravnanji institucij na eni strani in diskrecijsko pravico, ki mora biti priznana tem institucijam, da njihovo ukrepanje ne bi bilo onemogočeno, na drugi strani. To tehtanje je še toliko pomembnejše na področju omejevalnih ukrepov, v katerem je zaradi ovir, s katerimi se srečuje Svet v smislu razpoložljivosti informacij, presoja, ki jo mora opraviti, pogosto posebno težka.

91 Na drugem mestu, Sodišče je v točki 43 sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), navedlo, da le ugotovitev nepravilnosti, ki je običajno skrbna in vestna uprava v podobnih okoliščinah ne bi storila, omogoči vzpostavitev nepogodbene odgovornosti Unije.

92 Na tretjem mestu, Sodišče je v točkah 44 in 46 sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), menilo, da se vsa merila, ki jih je treba upoštevati pri oceni dovolj resne kršitve pravila prava Unije, nanašajo na datum, ko je zadevna institucija sprejela odločbo ali ravnala na določen način, in da iz tega izhaja, da je treba obstoj dovolj resne kršitve pravila prava Unije nujno presojati glede na okoliščine, v katerih je institucija ravnala na točno ta datum.

93 Na četrtem mestu, Sodišče je v točki 41 sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), ugotovilo, da kadar je uredba, s katero je bil sprejet omejevalni ukrep, razglašena za nično s sodbo, ki je postala pravnomočna, je treba ugotoviti, da je bil prvi del prvega pogoja za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije – torej kršitev pravila prava Unije, s katerim so posameznikom podeljene pravice – pri tej uredbi že izpolnjen.

94 Na petem mestu, Sodišče je v točkah od 77 do 79 sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), ugotovilo, da se morata za sprejetje takih ukrepov delovanje pod nadzorom osebe ali subjekta in delovanje za račun te osebe ali subjekta obravnavati enako. Navedlo je, da je ta ugotovitev podprta z analizo cilja te določbe, katere namen je Svetu omogočiti sprejetje učinkovitih ukrepov zoper osebe, vpletene v širjenje jedrskega orožja, in preprečiti izogibanje takim ukrepom. Pojasnilo je tudi, da je navedena ugotovitev prav tako podprta z analizo okvira, v katerega spada člen 16(2)(d) Uredbe št. 961/2010.

Presoja Splošnega sodišča

95 Ob upoštevanju načel iz točk od 83 do 94 zgoraj je treba preizkusiti, ali so v obravnavani zadevi izpolnjeni pogoji za nepogodbeno odgovornost Unije.

96 Uvodoma velja poudariti, da je treba – ker sta bili sporni uvrstitvi razglašeni za nični s sodbama z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), in z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni/Svet (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650), ki sta postali pravnomočni – ob upoštevanju tega, na kar je bilo opozorjeno v točki 93 zgoraj, prvi del prvega pogoja za nepogodbeno odgovornost Unije, torej kršitev pravila prava Unije, s katerim so posameznikom podeljene pravice, v zvezi s temi uvrstitvami šteti za izpolnjen. Zato je treba zdaj preizkusiti, ali je mogoče s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, dokazati, da navedeni uvrstitvi pomenita dovolj resno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice.

– Prvi očitek: dovolj resna kršitev vsebinskih pogojev za uvrstitev na seznam v nasprotju z obveznostjo preverjanja dejstev in predložitve dokazov, ki utemeljujejo razloge za sprejetje omejevalnih ukrepov

97 Splošno sodišče mora preizkusiti, ali je Svet storil dovolj resno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice, s tem da je pri sprejetju spornih uvrstitev upošteval samo dokaze, ki jih je imel na voljo ob sprejetju teh uvrstitev.

98 Najprej je treba spomniti, katere elemente je Svet imel na dan prve uvrstitve, ker je ta uvrstitev del okvira, v katerem sta bili sprejeti sporni uvrstitvi. Natančneje, Svet je navedel, da je prva uvrstitev temeljila na tem, da je bila tožeča stranka do leta 2008 direktor družbe IRISL, pozneje pa se je preselila v Evropo in ustanovila družbo HTTS. Navedel je tudi, da je bil sedež zadnjenavedene družbe v Hamburgu (Nemčija) na naslovu Schottweg 7, sedež družbe IRISL Europe, evropske podružnice družbe IRISL, pa je bil v Hamburgu na naslovu Schottweg 5. Poudariti je treba – kot je navedel Svet – da je namreč na dan sprejetja prve uvrstitve imel elemente v zvezi z naslovom družbe HTTS, kar je razvidno iz identifikacijskih informacij o podjetjih, uvrščenih na seznam iz Priloge V k Uredbi št. 423/2007, v različici, ki izhaja iz Priloge, del III, točka 1(d) in (j), k Izvedbeni uredbi št. 668/2010.

99 Poleg tega je Svet navedel, da je imel tudi Resoluciji 1803 (2008) in 1929 (2010) v zvezi z družbo IRISL ter poročilo Sankcijskega odbora Varnostnega sveta, v katerem je bilo ugotovljeno, da je navedena družba trikrat očitno kršila embargo na orožje, uveden z Resolucijo 1747 (2007). Dokaz, da je te dokumente imel – kot pravilno poudarja Svet – na eni strani izhaja iz tega, da so zajeti v obrazložitvi uvrstitve družbe IRISL v delu III Priloge II k Sklepu 2010/413 in delu III Priloge k Izvedbeni uredbi št. 668/2010.

100 Na drugi strani materialna resničnost treh kršitev embarga na orožje, ki so bile ugotovljene v navedenem poročilu, ni bila prerekana, kot tudi ne vsebina navedenega poročila v delu, v katerem iz njega izhaja, da se je družba IRISL začela izogibati sprejetim ukrepom s tem, da je svoje dejavnosti prenesla na druga podjetja, in da je bil njen sedež v Evropi blizu sedeža družbe HTTS, ki jo je ustanovila in vodila tožeča stranka. Kot je v bistvu navedel Svet, so bili to indici pri prvi uvrstitvi, ker je bila ta uvrstitev neposredna posledica uvrstitve družbe IRISL, pa tudi družbe HDSL, saj je bila zadnjenavedena družba, v imenu katere je delovala družba HTTS, v del III Priloge II k Sklepu 2010/413 in del III Priloge k Izvedbeni uredbi št. 668/2010 uvrščena zato, ker je sama delovala za račun družbe IRISL.

101 Poleg tega je treba poudariti, da tožeča stranka ni izpodbijala geografske bližine sedežev družb IRISL in HTTS v Evropi. Na obravnavi je v zvezi s to bližino celo priznala, da je družba HTTS v času spornih uvrstitev lahko uporabljala zaposlene družbe IRISL Europe, ki ji je del svojega osebja dala na voljo.

102 Nazadnje, Svet je trdil – tožeča stranka pa resničnosti teh dejstev ni prerekala – da je družba HTTS, katere direktor je bila tožeča stranka, ob prvi uvrstitvi delovala kot pomorski agent za račun družbe HDSL, za katero se je štelo, da je tesno povezana z družbo IRISL, in katere ime je bilo prav tako uvrščeno na sezname subjektov, ki so bili osumljeni, da so na dan 26. julija 2010 spodbujali širjenje jedrskega orožja v Iranu, ker je „[p]osl[ovala] v imenu podjetja IRISL[, tako da je] pri operacijah z zabojniki uporablja[la] plovila v lasti podjetja IRISL“, in da je bil N. Bateni od leta 2008 direktor družbe IRISL, nato pa se je preselil v Evropo in ustanovil družbo HTTS.

103 Prav na podlagi navedenega okvira je treba preizkusiti elemente, ki so bili podlaga za drugo uvrstitev. Svet je pojasnil, da je ta odločitev v bistvu temeljila na natančni in nesporni okoliščini, da je bila tožeča stranka do leta 2008 direktor družbe IRISL in da je bila ob prvi uvrstitvi direktor družbe HTTS. Navedel je, da je bilo to med drugim jasno razvidno iz dopisa z dne 17. januarja 2012, s katerim je tožeča stranka izpodbijala razloge za prvo uvrstitev.

104 Svet je v zvezi s tretjo uvrstitvijo pojasnil, da so bili dokumenti v prilogah A.3 in A.5 k tožbi pred sprejetjem tega ukrepa na voljo in posredovani tudi tožeči stranki. Med drugim je šlo za javno objavljeni članek *New York Timesa* z dne 7. junija 2010, naslovljen „Companies Linked to IRISL“, ki je vseboval seznam 66 družb – tudi družbi HTTS in HDSL – ki so bile povezane z družbo IRISL in na katere naj bi ta družba prenesla plovila, in za dokumente v utemeljitev dejstva, da je bila tožeča stranka od leta 2009 poslovodja družbe IRISL Europe, od leta 2010 pa družbe HTTS.

105 Poleg tega je iz prilog A.3 in A.5 k tožbi razvidno, da je Svet pred sprejetjem tretje uvrstitve tožeči stranki posredoval vse elemente, na podlagi katerih je bilo mogoče utemeljiti, da je bila tožeča stranka do leta 2008 direktor družbe IRISL in pozneje direktor družbe IRISL Europe, ter da je bila družba HTTS evropski agent družb SAPID in HDSL za zagotavljanje bistvenih storitev ladijskega agenta.

106 Svet je navedel tudi, da je pri tretji uvrstitvi upošteval končno poročilo z dne 12. junija 2012, ki ga je pripravila skupina strokovnjakov, ustanovljena z Resolucijo 1929 (2010), in končno poročilo navedene skupine strokovnjakov z dne 5. junija 2013, iz katerega izhaja, da je družba IRISL plovila prenesla na dve povezani družbi, in sicer družbi HDSL in SAPID. Poleg tega so družba IRISL in z njo povezane družbe od leta 2008 večkrat spremenile dejanskega in registriranega lastnika plovil, pri plovilih, katerih dejanska lastnica je bila družba IRISL in družbe, povezane

z družbo IRISL, pa so se nenehno spreminjala imena, zastave in registrirani lastnik. V zvezi z razpoložljivostjo teh končnih poročil skupine strokovnjakov Združenih narodov je treba poudariti, da gre nesporno za mednarodno priznana dejstva.

107 Svet je prav tako pojasnil, da je imel ob tretji uvrstitvi na voljo javni vir informacij, zlasti poročilo s spletnega mesta Iran Watch z dne 2. avgusta 2012, in navedbe Zvezne republike Nemčije iz postopka, v katerem je bila izdana sodba z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409). Iz teh navedb Zvezne republike Nemčije je razvidno, prvič, da je bila družba HTTS v razmerju z družbo HDSL, ki je bila ustanovljena spomladi 2009 ob privatizaciji družbe IRISL, drugič, da je družba HDSL konec novembra 2009 prevzela floto tankerjev družbe IRISL in da je bil obenem edini cilj ustanovitve družbe HTTS izogibanje omejevalnim ukrepom zoper družbo IRISL, tretjič, da je bila družba HTTS agent družbe HDSL v Evropi, medtem ko je družba IRISL Europe ostala agent družbe IRISL za preostalo floto, in četrtič, da je družba HTTS vse svoje dejavnosti opravljala za družbo IRISL.

108 V zvezi s tem je treba pojasniti, da je Svet te navedbe imel na voljo ob tretji uvrstitvi, ker so omenjene v sodbi z dne 12. junija 2013, HTTS/Svet (T-128/12 in T-182/12, neobjavljena, EU:T:2013:312), kot je razvidno iz točke 53 navedene sodbe, in da je bila ta sprejeta pred navedeno uvrstitvijo.

109 Nazadnje, Svet je na vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi v zvezi s tretjo uvrstitvijo odgovoril, da je elemente iz prilog A.3 in A.5 k tožbi, navedene v točkah 104 in 105 zgoraj, imel na voljo ob sprejetju te uvrstitve in da jih je Splošno sodišče upoštevalo v postopku, v katerem je bila izdana sodba z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni/Svet (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650).

110 Iz vsega navedenega izhaja, da je Svet v okviru tega postopka predložil dokaz, da je ob sprejetju zadevnih omejevalnih ukrepov imel celovite indice in da spornih uvrstitev ni izvedel brez vsakršnega dokaza.

111 Poleg tega trditev tožeče stranke, da dokaz o hudi in očitni kršitvi v obravnavani zadevi na eni strani izhaja neposredno iz navedb Sveta v postopku, v katerem je bila izdana sodba z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), na drugi strani pa iz navedene sodbe in sodbe z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni/Svet (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650), ne dokazuje, da je Svet dovolj resno kršil pravno pravilo, s katerim so posameznikom podeljene pravice.

112 Na eni strani je treba namreč glede navedb Sveta v postopku, v katerem je bila izdana sodba z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), poudariti, da Svet v nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke v okviru navedenega postopka ni priznal, da je ime tožeče stranke na sporna seznama uvrstil zgolj na podlagi informacij držav članic, ker ni bilo nobenega dokaza. Navedel je samo to, da ga je ena od držav članic obvestila o tem, da je bila tožeča stranka direktor družbe IRISL Europe, kar ni bilo navedeno v obrazložitvi druge uvrstitve in česar torej Splošno sodišče v okviru tožbe zoper to uvrstitev ni analiziralo. Poleg tega je – čeprav je Svet na obravnavi v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, navedel, da ob sprejetju druge uvrstitve ni imel niti informacije, ki jih je predložila Zvezna republika Nemčija, niti članka iz *New York Timesa* z dne 7. junija 2010 – jasno, da navedena uvrstitev ni temeljila samo na teh dveh elementih, ampak na več indicih. To ugotovitev potrjujejo elementi iz točk od 98 do 103 zgoraj.

113 Drugič, v zvezi s sodbo z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), v kateri je Svet po presoji Splošnega sodišča storil „očitno napako pri presoji“, in sodbo z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni/Svet (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650), velja najprej pojasniti, da je treba očitno napako pri presoji kot tožbeni razlog v utemeljitev ničnostne tožbe razlikovati od očitne in resne prekoračitve diskrecijske pravice, ki se uveljavlja zato, da bi se v okviru odškodninske tožbe ugotovila dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice.

114 Poleg tega se morajo – kot je razvidno iz točke 44 sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), in pojasnjeno v točki 92 zgoraj – vsa merila, ki jih je treba upoštevati pri oceni dovolj resne kršitve pravila prava Unije, nanašati na datum, ko je zadevna institucija sprejela odločbo ali ravnala na določen način.

115 Trditev tožeče stranke v zvezi s sodbama z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), in z dne 18. septembra 2015, HTTS in Bateni/Svet (T-45/14, neobjavljena, EU:T:2015:650), pa pri presoji, ali je Svet pri sprejetju spornih uvrstitev resno in očitno kršil pravno pravilo, s katerim so posameznikom podeljene pravice, ni mogoče upoštevati kot elementov, ki so bili na voljo na datum navedenih uvrstitev.

116 Nazadnje, v zvezi s trditvijo, da je bila tretja uvrstitev poznejša od sodbe z dne 6. septembra 2013, Bateni/Svet (T-42/12 in T-181/12, neobjavljena, EU:T:2013:409), in da na podlagi sodbe z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986), taka uvrstitev pomeni resno in očitno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice, je treba ugotoviti, da je bilo med datumom sprejetja navedene sodbe in datumom tretje uvrstitve s Sklepom 2013/497 in Uredbo št. 971/2013 v člen 20(1) Sklepa 2010/413 oziroma člen 23(2)(e) Uredbe št. 267/2012 uvedeno novo merilo za uvrščanje, ki je bilo širše od tistega v zvezi s pravnimi osebami, subjekti ali organi, ki so v lasti ali pod nadzorom družbe IRISL ali delujejo za njen račun. To novo merilo, ki omenja tudi „osebe, subjekte ali organe, ki zagotavljajo zavarovanje ali druge bistvene storitve IRISL ali subjektom, ki so v njegovi lasti ali pod njegovim nadzorom ali delujejo v njegovem imenu“, torej ni bilo omejeno le na osebe v lasti ali pod nadzorom družbe IRISL, ampak je zajemalo tudi tiste, ki zagotavljajo storitve subjektom, ki so v lasti, pod nadzorom in delujejo za račun te družbe.

117 Svet ob sprejetju tretje uvrstitve na sporne sezname prav tako ni zgolj ponovil utemeljitve, podane pri drugi uvrstitvi na sporne sezname. Tretja uvrstitev je bila namreč obrazložena zlasti s tem, da je bila tožeča stranka generalni direktor družbe HTTS, ki je kot generalni zastopnik zagotavljal glavne storitve za družbi SAPID in HDSL. Ta nova uvrstitev tožeče stranke je torej temeljila na novem merilu za uvrstitev, in sicer na opravljanju glavnih storitev za subjekte, ki delujejo v imenu družbe IRISL.

118 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da je Svet v obravnavani zadevi ravnal enako kot v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11, EU:T:2014:986), je treba pojasniti, da čeprav je Splošno sodišče v navedeni sodbi presodilo, da je Svet ravnal nezakonito, ker ni imel diskrecijske pravice, je bilo to zato, ker na datum sprejetja zadevnih ukrepov ni imel na voljo informacij ali dokazov v utemeljitev razlogov za sprejetje navedenih omejevalnih ukrepov zoper tožečo stranko in je zato kršil obveznost, ki je že na datum sprejetja teh ukrepov izhajala iz ustaljene sodne prakse Sodišča in v zvezi s katero Svet ni imel diskrecijske pravice (glej sodbo z dne 5. junija 2019, Bank Saderat/Svet, T-433/15, neobjavljena, EU:T:2019:374, točka 69 in navedena sodna praksa).

119 V obravnavani zadevi pa je Svet nesporno spoštoval obveznost predložitve dokazov v podporo spornih uvrstitev. V obravnavani zadevi je namreč treba ugotoviti, ali je Svet s tem, da je navedene uvrstitve sprejel na podlagi elementov, ki jih je imel na voljo na datum njihovega sprejetja, zlasti tistih, ki so navedeni v točkah od 98 do 109 zgoraj, storil dovolj resno kršitev za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije. V zvezi s tem je treba upoštevati diskrecijsko pravico Sveta pri presoji indicev, ki jih je uporabil pri utemeljitvi zadevnih omejevalnih ukrepov.

120 V zvezi s tem je v odgovor na trditev tožeče stranke, da bi lahko Svet ob sprejetju spornih uvrstitev brez posebnih težav priznal, da prejšnja dejavnost sama po sebi ne more upravičiti omejevalnih ukrepov zoper določeno osebo in da Svet torej v zvezi s tem ni imel diskrecijske pravice ali je bila ta kvečjemu izjemno omejena, treba spomniti, da je druga uvrstitev temeljila na tem, da je bila tožeča stranka direktor družbe HTTS, ki je bila na seznam uvrščena zaradi delovanja za račun družbe IRISL, in direktor pravne službe družbe IRISL, ter da je tretja uvrstitev temeljila na tem, da je tožeča stranka delovala za račun družbe IRISL, da je bila do leta 2008 direktor družbe IRISL, nato pa generalni direktor družbe IRISL Europe in, nazadnje, generalni direktor družbe HTTS, ki je kot generalni zastopnik zagotavljala glavne storitve za družbi SAPID in HDSL, ki sta bili obe uvrščeni kot subjekta, ki delujeta v imenu družbe IRISL.

121 Sporne uvrstitve so torej temeljile tako na osebni povezanosti tožeče stranke in družbe IRISL kot na tem, da je imela tožeča stranka vodilno vlogo v družbi, ki naj bi bila pod nadzorom ali v lasti družbe IRISL, in sicer družbe HTTS, ki je opravljala glavne storitve za druge družbe, ki naj bi bile pod nadzorom ali v lasti družbe IRISL, zlasti HDSL in SAPID.

122 Vsekakor je treba glede vprašanja, ali je mogoče s preteklo dejavnostjo določene osebe zadostno utemeljiti sprejetje omejevalnih ukrepov proti njej, ali pa morajo biti podani drugi indici, poudariti, da je glede na okoliščine s sklicevanjem na preteklo dejavnost mogoče zadostno utemeljiti sprejetje omejevalnega ukrepa (glej po analogiji sodbo z dne 28. julija 2016, Tomana in drugi/Svet in Komisija, C-330/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:601, točka 86).

123 Prav tako je treba dodati, da je na datum sprejetja spornih uvrstitev Svetu tudi pojem družbe „v lasti ali pod nadzorom drugega subjekta“ v zvezi z omejevalnimi ukrepi zagotavljal določeno diskrecijo. Poleg tega, čeprav je Sodišče v sodbi z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694), pojasnilo vsebino pojmov „v lasti“ in „pod nadzorom“, je treba poudariti, da je v točki 70 navedene sodbe potrdilo – na kar je Splošno sodišče opozorilo v sodbi z dne 13. decembra 2017, HTTS/Svet (T-692/15, EU:T:2017:890) – da pojem „družba, ki je v lasti ali pod nadzorom“ na področju omejevalnih ukrepov nima enakega obsega kot na splošno pojem, ki se uporablja v pravu družb, kadar gre za ugotavljanje poslovne odgovornosti družbe, ki je glede odločanja pravno pod nadzorom drugega gospodarskega subjekta. Sodišče je na področju omejevalnih ukrepov dalo prednost precej široki opredelitvi pojma „nadzor“ ter izrazov „v lasti“ in „pod njegovim nadzorom“ ni opredelilo ozko, kot je v bistvu razvidno iz točk 74 in 75 sodbe z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet (C-123/18 P, EU:C:2019:694).

124 Zato je treba ugotoviti – kot ugotavljata tudi Svet in Komisija – da je na datum sprejetja spornih uvrstitev lahko obstajala negotovost glede natančne vsebine pojma „družba v lasti ali pod nadzorom drugega subjekta“, zato je imel Svet določeno diskrecijsko pravico pri presoji elementov za dokazovanje, da je bila družba HTTS – katere direktor je bila tožeča stranka – v lasti ali pod nadzorom družbe, ki je sodelovala pri jedrskih dejavnostih Irana ali je bila z njimi neposredno povezana oziroma jih je podpirala.

125 Nazadnje, tožeča stranka je trdila, da Svet pri tretji uvrstitvi ni upošteval, da je Splošno sodišče s sodbo z dne 16. septembra 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines in drugi/Svet (T-489/10, EU:T:2013:453), za nično razglasilo uvrstitev družbe IRISL in drugih družb, na katere se je sklicevalo – med drugim družb SAPID in HDSL – in da so bili zato predloženi „dokazi“ že od začetka brezpredmetni. V zvezi s tem sodba z dne 16. septembra 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines in drugi/Svet (T-489/10, EU:T:2013:453) – kot je Sodišče poudarilo v točki 48 sodbe z dne 31. januarja 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines in drugi/Svet (C-225/17 P, EU:C:2019:82) – ne vpliva na materialno resničnost treh kršitev embarga na podlagi Resolucije 1747 (2007). Splošno sodišče je v točki 66 navedene sodbe presodilo, da je treba „upravičeno šteti, da dejstvo, da so bile družbe IRISL vpletene v tri incidente glede prevoza vojaškega materiala, zaradi česar so kršile prepoved iz točke 5 Resolucije 1747 (2007), povečuje tveganje, da bodo vpletene tudi v incidente, ki zadevajo prevoz materiala, povezanega z širjenjem jedrskega orožja“.

126 Zato na podlagi razglasitve ničnosti uvrstitve družb IRISL, SAPID in HDSL na seznam po sprejetju druge in tretje uvrstitve ni mogoče sklepati, da je Svet kršil vsebinske pogoje za uvrstitev, zaradi česar bi nastala nepogodbena odgovornost Unije.

127 Iz vsega navedenega izhaja, da je imel Svet ob sprejetju druge in tretje uvrstitve v nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke v okviru prvega očitka na voljo elemente, ki jih je mogoče šteti za indice, da je bila tožeča stranka povezana z družbo IRISL in je lahko delovala za račun družbe IRISL v Evropi, v družbi HTTS pa v interesu družbe IRISL.

128 Zato v teh okoliščinah – čeprav je Svet pri drugem in tretjem vpisu z opiranjem na navedene okoliščine storil očitno napako pri presoji – ni mogoče šteti, da je ta napaka očitna in neopravičljiva ter da je običajno skrbna in vestna uprava v podobnih okoliščinah ne bi storila (glej po analogiji sodbo z dne 5. junija 2019, Bank Saderat/Svet, T-433/15, neobjavljena, EU:T:2019:374, točka 73).

129 Zato je treba ugotoviti, da Svet ob sprejetju spornih uvrstitev ni ravnal drugače kot bi ravnala običajno skrbna in vesta uprava.

130 Zato je treba prvi očitek, ki se nanaša na to, da Svet ni zadostno dokazal, da je bila tožeča stranka pod nadzorom družbe IRISL, zavrniti.

– *Drugi očitek: dovolj resna kršitev temeljne pravice do učinkovitega sodnega varstva*

131 V zvezi z drugim očitkom je iz spisa razvidno, da je tožeča stranka prejela informacije, potrebne za razumevanje razlogov za sprejetje omejevalnih ukrepov proti njej, ter da je lahko uveljavljala nezakonitost omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo nanjo, in dosegla razglasitev ničnosti teh ukrepov.

132 Poleg tega je treba opozoriti, da se tožeča stranka zato, ker je vložila tožbo zoper omejevalne ukrepe zoper njo in ker je Splošno sodišče te ukrepe razglasilo za nične, v obravnavani zadevi ne more sklicevati na obstoj dovolj resne kršitve pravice do učinkovitega sodnega varstva (glej v tem smislu sodbo z dne 10. decembra 2018, Bank Refah Kargaran/Svet, T-552/15, neobjavljena, EU:T:2018:897, točka 51).

133 Zato je treba drugi očitek zavrniti kot neutemeljen.

– Tretji očitek: dovolj resna kršitev temeljnih pravic do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, varstva osebnih podatkov ter svobode gospodarske pobude in lastninske pravice

134 Glede tretjega očitka je treba – tako kot Svet – poudariti, da trditve tožeče stranke niso podprte z dokazi in zato ne izpolnjujejo zahtev iz člena 76(d) Poslovnika.

135 Glede tega je treba poudariti, da mora tožba na podlagi člena 76(d) Poslovnika med drugim vsebovati kratek povzetek navedenih tožbenih razlogov. Poleg tega mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso ta kratek povzetek dovolj jasen in natančen, da tožena stranka lahko pripravi obrambo in da Splošno sodišče lahko odloči o tožbi, ne da bi moralo glede na okoliščine zadeve zahtevati druge informacije. Da bi bila tožba dopustna, morajo biti namreč bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih ta temelji, dosledno in razumljivo navedeni ali vsaj povzeti v besedilu tožbe, da se zagotovi pravna varnost in učinkovito izvajanje sodne oblasti. Prav tako je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso vsak tožbeni razlog, ki v začetni procesni vlogi ni dovolj razdelan, šteti za nedopusten. Podobno se zahteva pri očitku v utemeljitev tožbenega razloga. Ta ugovor nedopustnosti javnega reda mora sodišče Unije preizkusiti po uradni dolžnosti (glej v tem smislu sodbi z dne 12. maja 2016, Italija/Komisija, T-384/14, EU:T:2016:298, točka 38 (neobjavljena) in navedena sodna praksa, ter z dne 12. februarja 2020, Kampete/Svet, T-164/18, neobjavljena, EU:T:2020:54, točka 112).

136 V obravnavani zadevi pa je treba poudariti, da tožeča stranka v tožbi zgolj opozarja na vsebino načel, na katera se sklicuje, ne da bi predložila kakršen koli dokaz o obstoju resnih kršitev temeljne pravice do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravice do varstva osebnih podatkov, svobode gospodarske pobude in lastninske pravice. Poleg tega je tožeča stranka na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča pojasnila, da vprašanj, ki jih je obravnavala v delu, ki se nanaša na obstoj nepremoženjske škode, nastale zaradi sprejetja omejevalnih ukrepov proti njej, ni mogoče uporabiti v okviru dokazovanja obstoja dovolj resne kršitve navedenih temeljnih pravic.

137 Zato iz zgoraj navedenega izhaja, da tožeča stranka ni pravno zadostno utemeljila trditve, s katero uveljavlja domnevno resno kršitev zgoraj navedenih temeljnih pravic.

138 Zato je treba tretji očitek zavreči kot nedopusten.

139 Na podlagi vsega navedenega je treba tožbo v celoti zavrniti, ne da bi bilo treba preizkusiti, ali so izpolnjeni drugi pogoji za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije.

Stroški

140 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

141 Poleg tega v skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške.

142 Ker tožeča stranka ni uspela, se ji naloži, da poleg svojih stroškov v skladu s predlogi Sveta nosi tudi njegove stroške. Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

1. Tožba se deloma zavrže kot nedopustna in deloma zavrne kot neutemeljena.

2. N. Bateni nosi svoje stroške in stroške Sveta Evropske unije.

3. Evropska komisija nosi svoje stroške.

Kanninen Jaeger Porchia

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 7. julija 2021.

Podpisi